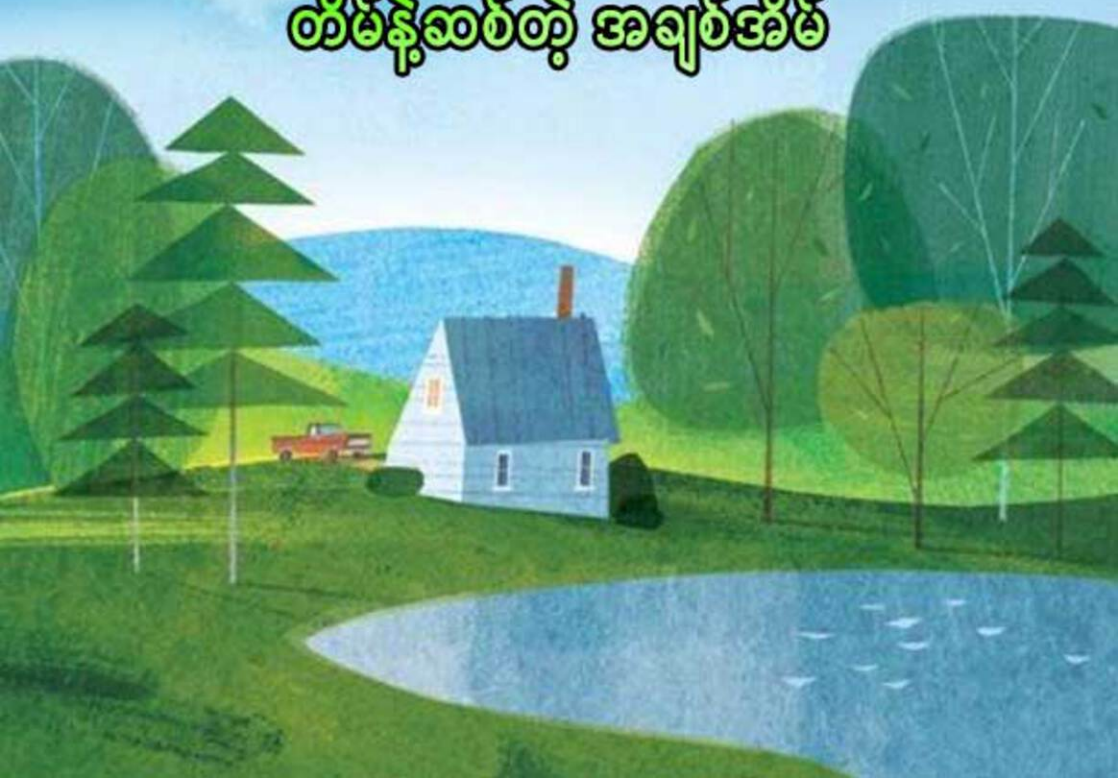

ကြယ်စင်မြူဒေ

တိမ်နဲ့ဆစ်တဲ့ အချစ်အိမ်

တိမ်ညိုမိလ္လာ၊ တိမ်စူကာနှင့်
တိမ်ပြာရောယှက်၊ မရမ်းဖက်၍
တိမ်သက်တန့်ရောင်၊ အဝါပေါင်ဝယ်
မှောင်ခွဲတစ်ခါ၊ ပြာခွဲတစ်ချို့
ညှို့ခွဲတလီ...

ရှင်ဥတ္တမကျော်

အခန်း (၁)

မိုးတွင်းမို့ နောက်ကျိနေသော ငဝန်မြစ်ရေပြင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး သာ
ယာအေးချမ်းလှသည့် ပုသိမ်မြို့၏ အလှကိုတောင် ‘မြကြိုးကြာ’ မသာ
ယာ၊ မချမ်းမြေ့နိုင်တော့ပါ။

ရန်ကုန်သူမို့ မျက်စိရှင်း၊ နားရှင်း၊ လမ်းတွေကျယ်သည့် ပုသိမ်မြို့ကို
သဘောကျနေမိစဉ် မြစ်ကမ်းပါး သို့အရောက်မှာ မြကြိုးကြာ၏ စိတ်ဓာ
တ်တွေ အောက်သို့ထိုးကျချင်ချင်။

အင်းလေ... မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသတွေပဲ။ ဒီလောက်တော့ မြစ်တွေ၊
ချောင်းတွေပေါမှာ ပေါ့။

ကိုယ့်တရားကိုယ်ချရင်း မြကြိုးကြာမှာ သာပေါင်းဘက်သို့ သွားမည့်
မော်တော်ရှိရာသို့ ချီတက်ရသည် ။ မြကြိုးကြာကသာ ရှုံ့မဲ့လို့ နေရသည်
။ သူ့နောက်တော်ပါးဖြစ်သူ ဒေါ်လေးမြမေခင်ကတော့ ဝမ်းသာအားရနှင့်
ရှေ့မှ ချီတက်နှင့် ပေပြီ။

ပစ္စည်းတွေရော၊ လူရော မော်တော်ထဲမှာ နေရာတကျဖြစ်အောင် စီ
စဉ်နေလိုက်သည် မှာ နောက်က တူမ ဖြစ်သူ ဘယ်လိုနေသလဲလို့ တော
င် လှည့်ကြည့်ဖော် မရပါချေ။

မြစ်ကမ်းပါးနှင့် မော်တော်ရှိရာသို့ ထိုးထားလိုက်သည့် ကုန်းဘောင်
ပျဉ်ပြားကြီးကလည်း အရှည်ကြီး။

ဆပ်ကပ်ထဲမှာ ကြိုးတန်းလျှောက်ရတာ ကျနေတာပဲ။ လူတွေက
လည်း ပျားပန်းခတ်နေကြသည့် နှယ်။ ကုန်တွေ၊ ပစ္စည်းတွေကို သယ်ပိုး
ပြီး ပျဉ်ပြားပေါ်မှာ သွားနေလိုက်ကြတာ။

ပျဉ်ပြားကြီးနှစ်ချပ်ကလည်း ညွတ်ပဲ့၊ ညွတ်ပဲ့နှင့် ။ အရေးထဲ မြ
ကြိုးကြာက ခွာမြင့်ပင်ဆယ်ဟီးကို စီး ထားမိသေးသည် ။

ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့။ ဖိနပ်ကိုချွတ်ပြီး ဒီကုန်းဘောင်ဆိုတာကြီးအပေါ်
လေးဖက်ထောက်ပြီး တက်ရလျှင် ကောင်းလေမလား။

မြကြိုးကြာ၏ အကျင့်ကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အောက်ကျပေးပြီး အ
ကူအညီတောင်းချင်တာ မဟုတ်။ ပြီး လူတွေကိုကြည့်ရတာလည်း ချွေး
တွေရွဲရွဲနှင့် ။

နောင်တတော့ မရပါဘူး။ တိုက်ပေါ်က မဆင်း၊ ကားပေါ်က မဆင်း

နေလာခဲ့ပေမဲ့ ဒါတွေဟာ ပထွေး တော်ကြီးရဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ မဟုတ်လား

။

သူမ၏ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာကတော့ ပညာရွှေအိုးပါပဲ။ ဒေါက်တာမြ ကြိုးကြာဆိုသည့် ဂုဏ်ဒြပ်လေးပါပဲ။

နောက်ဆုံး ဖိနပ်ကိုလည်း မချွတ်ဘဲ လုံချည်စကတ်ကို နည်းနည်းဆွဲ မပြီး မြကြိုးကြာ ကုန်းဘောင်ပေါ် သို့ တက်လိုက်သည် ။ ဆက်ကပ်ထဲ ကြိုးတန်းလျှောက်သလိုပေါ့။ လျှောက်မည်။ ပျဉ်ပြားတွေကလည်း အကျယ် သားပဲ။

သို့သော် ယှဉ်ချထားသည့် ပျဉ်ပြားနှစ်ပြားကို ခွလျှောက်ဖို့ တော့ သူ မ စိတ်မကူး။ ပျဉ်ပြားနှစ်ချပ်က နည်းနည်းခွာချထားသည် မို့ လမ်းလျှောက်ရတာ ပုစွန်လုံးလို ကွတ၊ ကွတ နေမှာ ကိုတော့ မြ ကြိုးကြာ စိုးသည် ။

သည် လိုနှင့် ပဲ ရန်ကုန်သူ ဒေါက်တာမြကြိုးကြာတစ်ယောက် မော်တော်ပေါ်သို့ ဧရာမစွန့်စားခန်းကြီး တစ်ခုလို ဖြည်းဖြည်း၊ ဖြည်းဖြည်းနှင့် လျှောက်နေစဉ် ရွံ့တွေ၊ ရေတွေနှင့် ချောကျိနေသည့် ကုန်းဘောင်ပေါ်မှ ဒေါက်ဖိနပ်လေးက ချော်အကျ...။

"အား..."

"အမယ်လေး..."

မြင်မြင်သမျှ လူတွေ ဝိုင်းအော်ကြဆဲ နောက်ဘက်မှ အပြေးအလွှား ဆွဲယူပွေ့ထိန်းခြင်းကို ရင်တုန်၊ ပန်းတုန်ဖြင့် သူမ ခံယူလိုက်ရသည် ။

ကြောက်ရွံ့လွန်းသဖြင့် မြကြိုးကြာမှာ ခြေထောက်တွေ၊ ဒူးတွေတ ဆတ်ဆတ် တုန်နေစဉ် ထိုသူကပဲ သူမကို ကလေးတစ်ယောက်လို ပွေ့

ယူဆယံဆောင်သွားပြန်သည်။ ။

မြကြိုးကြာမှာ စောစောက အဖြစ်အပျက်ကို ကြောက်ရွံ့၊ ရင်တုန် ဖြစ်နေမိသဖြင့် မျက်စိပင် ဖွင့်မကြည့် ရဲခဲ့သည် မှာ ထိုသူက အခင်းပေါ် သို့ ချပေးခဲ့သည် အထိ။

မှတ်မှတ်ရရ ချွေးနံ့နှင့် ကိုယ်နံ့ကိုတော့ မြကြိုးကြာ မှတ်မိလိုက်ပါ သည် ။ လွှားလွှား၊ လွှားလွှားနှင့် ထိုသူ အောက်သို့ ပြန်ဆင်းသွားလျှင် မြ ကြိုးကြာ၏ အနီးမှာ ဒေါ်လေးမြမေခင်နှင့် မော်တော်ပေါ်မှ လူအချို့။

"ကံကောင်းပေလို့ သမီးရယ်၊ ကုန်းဘောင်ပေါ်က ပြုတ်ကျရင် မြစ် ထဲအကျပဲ"

"ငါ့သမီးလေး အရမ်းလန့်သွားမှာ ပဲ၊ ကြောက်လည်း ကြောက်စရာ ကြီး၊ ရေနစ်မှာ "

ဒေါ်လေးပေးသည့် သွေးဆေးကို လျှာနှင့် လျက်၊ နှာရှူဆေးကို ရှူ ရင်းနှင့် မြကြိုးကြာမှာ ဘာစကားမှ ဝင်မပြောအားပါချေ။

တကယ်လည်း လန့်သွား၏။ မြစ်ကို မမြင်ဖူးရသည့် ကြားထဲ မြစ်ထဲ ကို အရိုင်းသက်သက်ကြီး ပြုတ်ကျ ရဦးမည်တဲ့ ။ ပြီးတော့ မြစ်ရေဆို တာကြီးကလည်း ငယ်ငယ်တုန်းက သင်ဖူး၊ ကြားဖူးသလို မြသားရောင် လည်း မဟုတ်။ တကယ့်အဝါရောင် ညစ်ပုတ်ပုတ်ကြီး။

"ကောင်လေးကလည်း တော်လိုက်တာဟယ်၊ စူပါမင်းကျနေတာပဲ၊ သူနဲ့ အဝေးကြီးကိုများ အပြေး ရောက် လာပြီး ဆွဲဖမ်းထားလိုက်တာ များ လေ"

"အေးနော်၊ ပြီးတော့ ဒီကို လာပြီး အောက်ချပေးပြီး ပြန်သွားလိုက် တာ တစ်ချက်မှ ငုံ့မကြည့်ဘူး၊ တခြားသူတွေလို အသားယူဖို့ ဝေးလို့ သူ့

အလုပ်နဲ့ သူ့ကို ပျာယာခတ်နေတာပဲ"

မြကြိုးကြာကို သာပေါင်းမှာ တာဝန်ကျမည့် ဆရာဝန်မလေးမှန်း သိသွားကြသည့် အခါ သူမအနားမှာ လူတွေရောက်လာ၊ စကားပြောနေကြပေမဲ့ စောစောက လူကတော့ ပေါ်မလာခဲ့ပါချေ။

မော်တော်ထွက်ခါနီးကျမှ မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် အထုပ်အပိုးတွေ ဆွဲကာ သူ ရောက်လာလျှင် သူ့ကို ကောင်းကောင်း မြင်လိုက်ရသည့် ဒေါ်လေးမြမေခင်က လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ။

"အဲဒီသူငယ်လေးပဲ၊ သမီးကို ဖမ်းထိန်းပေးထားတာ၊ အို... တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေနဲ့ နစ်လို့ "

တကယ်ပါပဲ၊ မော်တော်၏ အဝမှာ ကျကျနန ထိုင်ချလိုက်ပြီး ယခုမှ အမောတွေဖြေနေသည့် သူ့ပုံစံက မသက်သာလိုက်တာ။ မြစ်ပြင်မှ လေနုအေးကြောင့် သူ့ဆံပင်တွေ ဖွာလန်ကြနေပုံကလည်း မြင်းရိုင်းတစ်ကောင် နှယ်။

တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ချည်ချောပုဆိုးတိုတိုနှင့် ။ နောက် အပေါ်က ရှုပ်အင်္ကျီအကွက် လက်တို။

မည်သူ့ကိုမှ လည်း ဂရုထားဟန် မရှိ။ သူ့အာရုံနှင့် သူ။ အထုပ်အပိုးတွေအလယ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင် ပြီး အမောတွေ ဖြေနေလိုက်ပုံက တကယ့်ကို မသက်သာ။

ဪ... လူကတော့ လူပုံချောပါပဲ။ အသက်ကလည်း မြကြိုးကြာလောက်ပေါ့။ သို့သော် ဘဝမှာ ပင်ပင် ပန်းပန်း ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရသမို့ ထင့် သူက ပိုပြီး အသက်ကြီးနေသလိုလို။

မျက်ခုံး၊ မျက်တောင်တွေ ခပ်ထင်းထင်းရှိပြီး မျက်လုံးက နူးနူးညံ့ညံ့

။ စိတ်နှလုံးကောင်းမည့် ပုံ။ နောက် နှာတံပေါ်ပုံနှင့် နှုတ်ခမ်းပိရိ ပြတ်
သားပုံတို့ ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးလျှင် မြကြိုးကြာ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်
။ တော်ပြီ။ မှတ်မိပြီ။

ယခုတိုင် ဘဝအမောတွေ မပြေသေးသည့် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကား
တွေ၊ ဘာတွေ မပြောသေးဘူး။ ရင်ထဲမှာ တော့ ကျေးဇူးတင်နေမိ
ပါသည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြစ်ထဲပြုတ်ကျမည့် ဘေးမှ ကယ်ခဲ့တာပဲ
မဟုတ်လား။

လူတွေရှေ့မှာ မို့ ရေနစ်လို့ မသေခင် လူတွေက ဆယ်မည်ဆိုလျှင်
တောင်မှ သူ့ကိုတော့ မြကြိုးကြာ ကျေးဇူးတင်ရပါလိမ့်မည်။ သို့သော်
ကိုယ်တိုင်လည်း ယခုထိ ရင်တုန်နေဆဲ၊ ကြောက်လန့်နေဆဲမို့ သူမ မျက်
စိကို မှိတ်ပြီး မော်တော်နံရံမှာ မှီလျက် အမောဖြေနေမိပါသည် ။

အလို... သူ့အမောတွေ ကိုယ့်ထံ ကူးစက်ကုန်ပြီလား။ မနက်
ကတည်းက အစောကြီးထပြီး ပြင်ဆင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည် မို့ အိပ်ချင်တာ
နှင့် ရောပြီး မြကြိုးကြာ မေ့ကနဲ အိပ်ပျော်သွားမိသည် ။

အခန်း (၂)

သာပေါင်းဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ လာရောက်ကြိုဆိုသူများ ကို မြကြိုးကြာတို့ တွေ့ကြရသည်။ ။

မော်တော်ပေါ်မှာ ဆင်းသူဆင်း၊ တက်သူတက်ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ ကြဆဲ သူမကို ကြိုဆိုကြသူများ မော်တော်ပေါ်သို့ တက်လာကြပြီး အထု ပ်အပိုးများကို ဆွဲယူသွားကြသည်။ ။

မြ ကြိုး ကြာ မှာ ဒေါ်လေးမြမေခင် နှိုးမှ နိုးသွားသူမို့ ယခုမှ ယောင်ချာချာ။

"ဒေါ်လေး... ဟိုလူရော၊ ကျွန်မ သူ့ကိုကျေးဇူးတင်စကားပြောရဦးမ ယ်လေ"

သူမ ပြောမှ ဒေါ်လေးကလည်း သတိရပြီး ရှာလိုက်မိကြသည်။ ။

"အေးဟယ်... ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ကောင်လေး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်၊ ဒေါ်လေးလည်း နည်းနည်း အိပ်ငိုက် မိသွားတယ်၊ သူ ဘယ်မှာ ဆင်း သွားမှန်းတောင် မသိလိုက်ဘူး"

"ဒေါ်လေးကလည်း သူ့အားကိုးရမလား မှတ်တယ်"

နောက်ဆုံး သူမတို့ တူဝရီးနှစ်ယောက် မော်တော်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက် ကြသည်။ ။ လာရောက်ကြိုဆိုနေကြ သူများမှာ အားလုံး (၅) ယောက်။

"ဆရာဝန်ကြီးက သူ့အိမ်ကို ခေါ်ခဲ့ဖို့ မှာ လိုက်ပါတယ်၊ နောက်မှ နေရမယ့်အိမ်ကို သွားတာပေါ့"

ပစ္စည်းပစ္စယများကို ကားနှင့် တင်ပြီး သူမတို့ လိုက်ပါသွားကြရသည်။ ။

"ဒေါက်တာက ရန်ကုန်ကလာတာဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ မြို့မှာ ပျင်းမှာ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အစားအသောက်က တော့ ပေါပါတယ်၊ အသား၊ ငါး၊ ပုစွန်ပေါတယ်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပေါတယ်၊ နောက် နွားနို့စစ်စစ်လည်း ရနိုင်ပါတယ်"

ကားပေါ်မှာ ပါလာသည့် ဆေးရုံဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ပြောလျှင် ဒေါ်လေးကတော့ အလိုက်အထိုက် ပြန်ပြောနေ၏။

"နွားနို့စစ်စစ်ရမယ် ဆိုတာကတော့ ပုံပြင်ပဲ၊ မြန်မာပြည် ဘယ်အရပ်မှာ မှ နွားနို့စစ်စစ် မရနိုင်ပါဘူး နော်"

"ဟာ... ရတယ် အန်တီ... ရတယ်၊ တခြားမှာ မရရင်တောင်မှ ငွေစင်ခြံကတော့ နွားနို့စစ်စစ်ရတယ်၊ ဒီကောင်ခြံက နာမည်ကြီး၊ အဲ... အန်တီတို့ နေရမယ့်အိမ်နဲ့ လည်း မဝေးပါဘူး"

"ဘယ်သူ... ငွေစင်... ဟုတ်လား၊ နာမည်ကလည်း အဆန်းပါလား၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး မွေးမြူရေး လုပ်တတ်တယ် ဟုတ်လား"

ဒေါ်လေး၏ စကားကို ကြားလျှင် ကားပေါ်မှ လူများက ဝိုင်းဝန်းရယ်မောကြလေသည်။ ။

"ငွေစင်က ယောက်ျားပါ အန်တီရဲ့ ၊ မိန်းကလေး မဟုတ်ပါဘူး"

မြကြိုးကြာကတော့ ကားပြတင်းမှ မြင်ရသည့် မြို့လေးကိုပဲ လေ့လာ၊ ကြည့်ရှုနေမိသည်။ ။ မဆိုးပါဘူး၊ သာယာတဲ့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မြို့

လေးတစ်မြို့ပါပဲ။

မြကြိုးကြာဆိုတာ မီးရောင်တလျှပ်လျှပ်ကို ရွှေရောင်ထင်ပြီး ဝင်တိုး တတ်သည့် ပိုးဖလံမလေး မဟုတ် သည် မို့ သာမန်မြို့လေးတစ်မြို့မှာ နှစ်ခြိုက်စွာ နေနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပထွေးတော်ကြီး၏ အပြစ်ရှာ မျက်ဝန်းအောက်မှ လွတ်မြောက်ခွင့်ရခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ မေမေ့ကိုလည်း မြကြိုးကြာ မလွမ်းချင်ပါ။ မေမေဟာ စိန်ရောင်၊ ရွှေရောင်၊ ပိုးဖဲ ကတ္တီပါ အရောင်တို့ ကို မှ တပ်မက် အထင်ကြီးတတ်သူ။

ဒေါ်လေးမြမေခင်ကတော့ မြကြိုးကြာနှင့် သဘောချင်း တိုက်ဆိုင် လှပါသည် ။

"ငါတို့ ကတော့ဟေ့ ခပ်အေးအေးပဲ၊ ထမင်းကြမ်း ဟင်းခပ်ပြီး စားရ ၊ စားရ၊ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ၊ အစ်မတိုက်ပေါ်မှာ ကားစီးပြီး ကိုယ်နဲ့ မအပ်စပ်တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ မျက်နှာငယ်နေရတာထက် ကိုယ့် တူမလေးကို လိုက်စောင့်ရှောက်ပြီး ထမင်းချက်လုပ်တာကမှ ဘဝမှာ နေပျော်သေးတယ်"

ဒေါ်လေးသည် သူ ကြွေးကြော်သည့် အတိုင်းလည်း တကယ်ပင် ပျော်နေခဲ့ပါသည် ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဝဝ လေးနှင့် မလိုက်အောင်ပင် သူ့ လှုပ်ရှားမှုတို့ က သွက်လက်လျက်။

မကြာခင် ဆေးရုံအနီးရှိ မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီး၏ အိမ်သို့ မြကြိုးကြာ တို့ ရောက်ရှိသွားကြသည် ။ သူမတို့ လမ်းမှာ အထက်တန်းကျောင်းနှင့် လူနေအိမ်ခြေများ ၊ လမ်းများကို တွေ့ရပြီးပါပြီ။ မြို့ကတော့ ခပ်သေး သေးပါ ပဲ။

သို့သော် ဘေးနယ်တွေ ကျယ်သည် ထင်ပါသည်။ ဆရာဝန်ကြီး ဦးမင်းခင်နှင့် မြို့မိ၊ မြို့ဖအချို့က အိမ်ဝှံမှ ဆီးကြိုနေကြသဖြင့် သူမတို့ အား ရှိကြရပါသည်။ ။

"လာကြပါ၊ လာကြပါ၊ ကားက ဂျစ်ကားဆိုတော့ လူတွေက အိမ်မှာပဲ စောင့်နေကြတာပါ။ ပစ္စည်းတွေ ရော အကုန်ပါရဲ့ လား။"

သဘောကောင်းပုံရသည့် ဆရာဝန်ကြီးကို ကြည့်ပြီး မကြိုးကြာဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။

"ပါပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မတို့ တူဝရီးမှာ အဝတ်အစား သားရေသေတ္တာနှစ်လုံးနဲ့ တိုလီမိုလီ နှစ်ခြင်းပဲ ပါပါတယ်။ ကျန်တာ ဒီကျမှ စုဆောင်းမယ်လေ၊ ဒီလိုပဲ ငှားတန်တာ ငှား၊ တောင်းတန်တာ တောင်းပေါ့။"

မြကြိုးကြာ အရွန်းဖောက်လိုက်လျှင် အားလုံးနွေးထွေးစွာ ရယ်မောကြပါသည်။ ။ ဘာပဲပြောပြော သူမ ၏ နားမှ စိန်နားကပ်နှင့် ဒေါ်လေးမြ မေခင်၏ စိန်နားကပ်ကပ် မြကြိုးကြာတို့ ၏ အဆင့်ကို ဖော်ပြပါလိမ့်မည်။ ။

"ဟာ... ရပါတယ် ဒေါက်တာလေးရယ်၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ ကုန်းတစ်တန်၊ ရေတစ်တန် ခရီးကြီးထဲ ဘယ် တိုလီနတ်စတွေ လျှောက်သယ်နေနိုင်မလဲ၊ လိုတာအားလုံး ဒီမြို့မှာ ငှားလို့ ၊ ဝယ်လို့ ရပါတယ်၊ ကဲ... ခရီးပန်းလာကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ခေတ္တနားပြီးရင် ညနေစာ စားကြမယ်။"

မြကြိုးကြာတို့ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ကြပြီး ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ကြ၏။ လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များ ၊ အမြည်းများ နှင့် ပင် စားပွဲပေါ်မှာ ပြည့်ကျပ်နေတော့၏။ ။

"ဆရာမတွေ အပြင်ထွက်လာကြပါဦး၊ ဒေါက်တာရေ... ဒီဆေးရုံမှာ အားလုံး ဆရာမ (၈) ယောက်ရှိ တယ်၊ အခု ဒီမှာ လာကူနေကြတာ သုံးယောက်၊ ဒီနေ့တော့ ဒေါက်တာ ညစာစားပြီးရင် နေရမယ့် အိမ်ကို သွားကြမယ်၊ အရင်ပြောင်းသွားတဲ့ ဆရာဝန်နေတဲ့ အိမ်လေ၊ နောက်နေ့မှ ဆေးရုံကို သွားကြတာပေါ့"

ဆရာဝန်ကြီးက မြို့မ၊ မြို့ဖအချို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီးလျှင် ဒီမှာ ရှိနေသည့် သူနာပြုဆရာမလေး သုံး ယောက်နှင့် လည်း မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။ ။

အားလုံးပျော်ပျော်ပါးပါး ညနေစာ စားပြီး မကြိုးကြာတို့ နေထိုင်ရမည့် အိမ်သို့ ဆရာမလေးများက လိုက်ပို့ကြသည်။ ။

"အင်း... အိမ်ကလေးကတော့ ချစ်စရာပဲနော်၊ ဒီမြို့မှာ အိမ်တွေအားလုံး အမြင့်တွေများကြတယ်၊ မြစ် ကမ်းပါးဆိုတော့ ရေလျှံတတ်လို့ လား"

ဒေါ်လေးက မေးလျှင် ဆရာမလေးများက ရယ်ကြသည်။ ။

"ကြိုတင်ပြီး စိတ်ပျက်မသွားပါနဲ့ အန်တီရယ်၊ ဒီလိုပဲ ရေလျှံတဲ့ အခါလျှံ၊ မလျှံတဲ့ အခါ မလျှံပေါ့၊ ဒီကုန်းလေးကတော့ ရေရောက်ခဲ့ပါတယ်၊ ကဲပါ... အန်တီရယ်... ဒီမြို့ကလေးက သာယာပါတယ်၊ ကဲ... ဝင် ကြစို့၊ ဒီမှာ ... သော့၊ ဆရာကြီး ပေးလိုက်တယ်"

အိမ်သော့ကို ဆရာမလေးတစ်ယောက်က ထုတ်ပေးလျှင် မကြိုးကြာ မေးမိသည်။ ။

"ပိုင်ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဆရာကြီးရဲ့ အိမ်လား"

အိမ်ကလေးက သစ်သားလေးပင်အိမ်။ တိုက်ခံနှင့် နှစ်ထပ်အိမ်လေး

ပေါ့၊ အောက်ထပ်မှာ ဆေးခန်းဖွင့် ပြီး အပေါ်ထပ်မှာ လူနေဖို့ သင့်တော်
လေသည်။ ။

နောက် မီးဖိုဆောင်အဖြစ် တိုက်ခန်းလေးလည်း ကပ်လျက်ရှိနေလေ
၏။

"မဟုတ်သေးဘူး ဒေါက်တာရဲ့ ၊ အိမ်ပိုင်ရှင်က ကိုငွေစင်၊ သူက
တော့ သူ့ရဲ့ မွေးမြူရေးခြံမှာ သွားနေ တယ်လေ"

"ငွေစင်..."

ဒီနာမည် ကြားရတာ နှစ်ခါရှိပြီ မဟုတ်ပါလား။ ကြံကြံဖန်ဖန် ဒီအိမ်
ဟာ ကိုငွေစင်ရဲ့ အိမ်တဲ့ ။

ဆရာမလေးက အိမ်သော့ကို ဖွင့်လိုက်လျှင် မြကြိုးကြာတို့ တူဝရီး ဝ
င်လိုက်ကြသည် ။ အိမ်က ပြောင်း သွားတာ မကြာသေးသည် ကြောင့်
လားပင်။ အားလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ။

"ဒီအိမ်က အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေက အရင်ဆရာဝန် ကျန်ခဲ့တာ
လား"

" မဟုတ်ဘူး မမရဲ့ ၊ ဒါ အိမ်ပိုင်ရှင် ကိုငွေစင်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေ"

"ဪ..."

တကယ်ပါပင်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဆက်တီတွေနှင့် တောက်ပြောင်လှပ
နေသလို အပေါ်ထပ် တက်ကြည့် တော့လည်း အိပ်ခန်းတွေထဲမှာ ကု
တင်တွေနှင့် ။ မဆိုးပါဘူး။

"အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေရော၊ အိမ်ရော ငှားတဲ့ သဘောပေါ့နော်၊
နောက် မီးလည်း ရှိသေးတယ်၊ ရေ လည်း ရတယ်ဆိုတော့ အိမ်လခက

တော်တော်ပေးရမှာပဲ၊ ဟုတ်လား။"

ဒေါ်လေးက ဆရာမလေးတစ်ယောက်သို့ မေးလိုက်၏။ အဖြေကို မြဲကြိုးကြာလည်း နားစွင့်လျက်။

"မပေးရပါဘူး အန်တီ၊ အိမ်လခအဖြစ် တစ်ပြားမှ မယူပါဘူး။"

"ဟေ..."

"တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ သူ့မှာ ခံစားချက်ရှိတယ်လေ၊ သူ့မိဘနှစ်ပါးစလုံး ဒီသာပေါင်းဆေးရုံပေါ်မှာ ၊ ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေရဲ့ လက်ပေါ်မှာပဲ သေဆုံးသွားကြဖူးလို့ ကျေးဇူးဆပ်တာလားတော့ မသိဘူး၊ ပြောင်းလာသရွေ့ ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေကို အိမ်လခ မယူဘဲ ငှားထားတာတော့ ရှိတာပဲ"

"နို့... သူကျတော့ ဘယ်မှာ သွားနေလဲ၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေး အဆင်ပြေလို့လား။"

"အဆင်ပြေလောက်ပါတယ်၊ သူက မြို့စွန်က သူ့မွေးမြူရေး ခြံမှာ သွားနေတယ်လေ"

"ဪ..."

ငွေစင်ဆိုတဲ့ လူရဲ့ အကြောင်းကို ဒီထက်ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားမိသော်လည်း ခရီးရောက်မဆိုက်မို့ မြဲကြိုးကြာ ဆက်ပြီး မမေးမြန်းတော့ပါ။

နောက် အချိန်တွေ အများကြီး ရှိသေးတာပဲလေ။